

Crítica* cinema

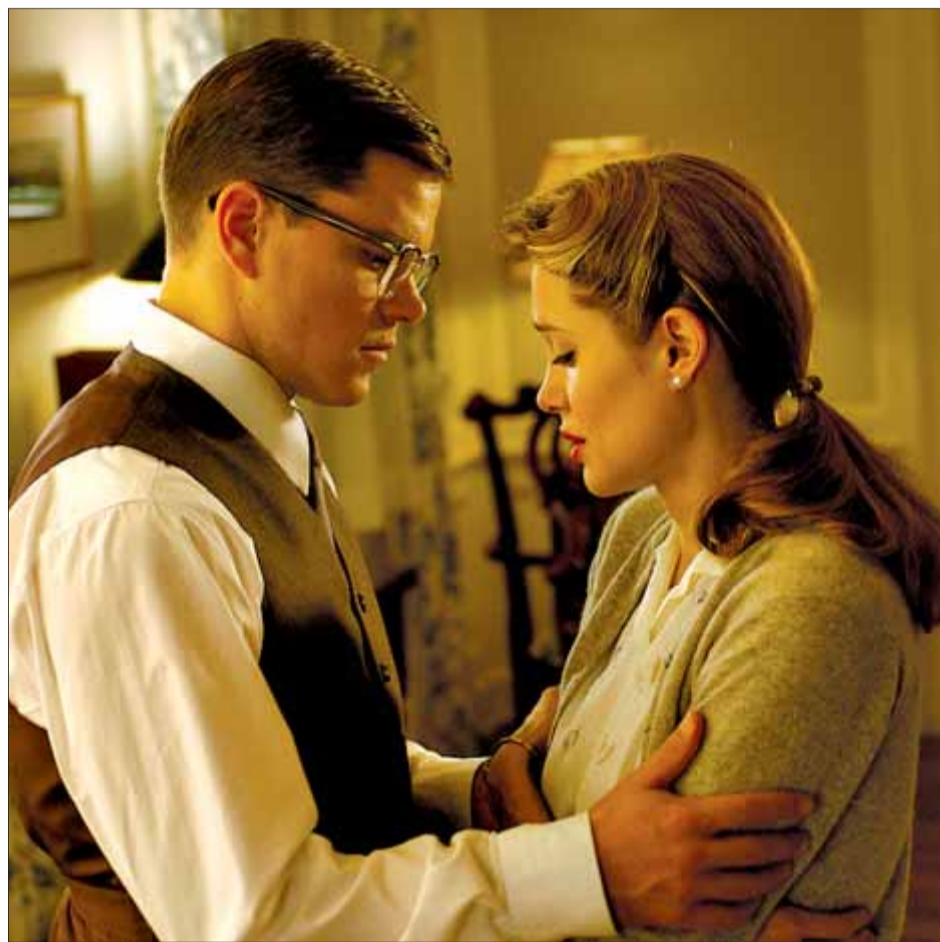
Carlos Losilla

La recerca de la infelicitat

No ha sobtat que, als títols de crèdit finals d'*El buen pastor*, hi aparegui un tal Francis Ford Coppola com a coproductor. Juntament amb el director, Robert De Niro, i el guionista, Eric Roth, es tracta del màxim responsable d'aquesta pel·lícula, fins al punt que va faltar molt poc perquè es fes càrrec de la realització. Coppola i De Niro ja havien coincidit a *El padrí II* (1974), mentre que Roth va escriure el llibret d'una obra mestra de Robert Mulligan, *El hombre clave* (1974), per després participar en alguns dels projectes més compromesos del Hollywood contemporani, com per exemple *El dilema* (Michael Mann, 1999) i *Munich* (Steven Spielberg, 2005).

De fet, *El buen pastor*, com una bona part del cine nord-americà actual, està fet mirant als anys setanta, a un tipus de cinema sobri i seriós que el mercat va arraconar amb l'arribada dels executius als grans estudis. I es podria qualificar el film com una mena d'*El padrí* barrejada amb *La conversación* (1973), també de Coppola, i dirigida per un èmul d'Alan J. Pakula.

El buen pastor il·lustra el camí recorregut per la CIA des dels seus inicis fins al desastre de Bahía de Cochinos, tot plegat mitjançant la figura d'un funcionari (basat en un personatge real) que perd l'honor, la dignitat i el respecte de la seva família per guanyar únicament un lloc miserable en la història secreta dels Estats Units. Estructurada en diversos *flash-backs* evocats des del 1961 (la recreació de la Segona

Matt Damon i Angelina Jolie protagonitzen el film 'El buen pastor' ■ ANDY SCHWARTZ

Guerra Mundial a Londres, de la postguerra a Berlín i de la Guerra Freda a Washington), la pel·lícula és massa tímida a l'hora de convertir tot aquest material en un retrat de conjunt a **'El buen pastor' recupera el discurs deixat per Coppola i Scorsese**

l'alçada dels seus models, sobretot perquè no sap mantenir a ratlla alguns excessos: la pintura de la vida familiar, massa melodramàtica (amb una Angelina Jolie que mai no dona el

paper), o la insistència en certs detalls truculents del món de l'espionatge (el suïcidi del trànsfuga soviètic).

Tot i així, *El buen pastor* resulta interessant, perquè en el fons continua el discurs que van abandonar als setanta cineastes com el mateix Coppola i Martin Scorsese, també mentor de De Niro. Parla de la pèrdua de l'ànima i de la innocència, de l'abjecció moral sobre la qual s'ha construït l'Amèrica contemporània, de la decadència d'un país mitjançant la decadència d'una família... I ho fa amb una posada en escena apa-

rentment freda, però prou intel·ligent, on no es dona mai tota la informació perquè l'espectador reconstruï el sentit a la seva manera: per exemple, identificant el que està veient amb la deriva actual dels Estats Units, posant en paral·lel la derrota de Bahía de Cochinos i el cul-de-sac de la guerra de l'Iraq... En fi: veient el present a través del passat.

* **El buen pastor**, EUA, 2006. DIR.: ROBERT DE NIRO. INT.: MATT DAMON, ANGELINA JOLIE, TAMMY BLANCHARD.

Un dels moments de l'òpera que el director escènic ambienta en una factoria, amb 'botellón' inclòs ■ GRAN TEATRE DEL LICEU

El muntatge d'Àlex Rigola de 'L'olandès errant' s'estrena avui al Liceu

Holandès terrenal

Marc Busquets
BARCELONA

El Liceu estrena avui, en el dia exacte del seu 160è aniversari, la producció de *L'olandès errant*, de Richard Wagner, amb direcció escènica d'Àlex Rigola. És un muntatge que elimina tots els aspectes mítics de l'òpera per centrar-se només en els trets terrenals i els personatges. Tot i així, Rigola reconeix que "els elements mítics hi són, perquè són intrínsecs a l'obra".

En aquest muntatge l'acció se segueix situant en un poblet noruec, però, pel que fa a l'època, s'ha traslladat a l'actualitat –Wagner indica en el llibret que el moment històric és indeterminat–, i Daland, a més de ser el propietari d'un vaixell, també ho és d'una fàbrica de conserves, en la qual succeeixen els tres actes de la peça.

Per al director titular de la casa, Sebastian Weigle, aquest és l'últim Wagner que farà al Liceu abans de dirigir *Els mestres cantaires* al Festival de Bayreuth d'enguany. Per a ell, com per a Rigola, és la primera vegada que porta la batuta de *L'olandès*, del qual ha triat la primera versió, la més curta, en tres actes i sense interrupcions. Es

tracta, segons el director, d'un Wagner molt jove, encara amb influències dels compositors italians –com en les *cabalettas* i els fragments de corda–. Tot i així, en l'obra ja es comença a veure l'estil final del compositor alemany –amb leitmotiv–, que deixa enrere el d'òperes com *Rienzi*.

El baríton Alan Titus, que interpreta el rol principal, creu que l'anècdota del segle XIX, l'olandès que és condemnat a navegar eternament per haver desafiat el poder diví, ja no serveix i per això entén el seu personatge com "un drogoaddicte o un alcohòlic que és fora de la societat". El baríton americà comparteix totalment la dramaturgia de Rigola, amb qui ha treballat per veure els trets psicològics de l'olandès. "Hi ha diferents versions de l'obra i en aquesta producció s'ha triat la versió realista", diu.

D'aquesta manera, no hi ha redempció final, sinó suïcidi, i seguint aquesta tendència d'actualització, no hi ha festa dels mariners en el tercer acte sinó un *botellón* "en què la gent beu cervesa i calimotxo al carrer". Una cosa és segura: una vegada més el coliseu barceloní es dividirà entre defensors i detractors del muntatge. ■

Cinema: 'Dame 10 razones'

Vega situa Freeman en la vida senzilla

Morgan Freeman i Paz Vega van presentar ahir a Madrid el film *Dame 10 razones*, que s'estrenarà el 27 d'abril, i en el qual l'actor nord-americà interpreta una "persona cèlebre en hores baixes" que gràcies a Scarlet (Vega), la caixera d'un supermercat, acaba per conèixer "la vida senzilla de les persones", segons va explicar el protagonista ■ PIERRE-PHILIPPE MARCOU / AFP

